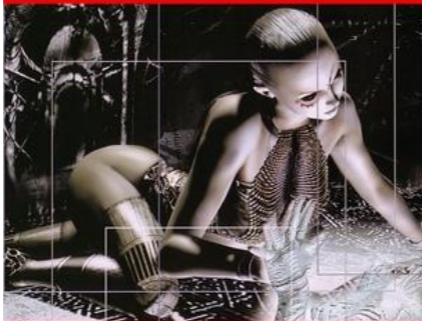

Pasaulinės fantastikos Aukso fondas

Richard K. Morgan

SKAITMENINĖS SĄMONĖS

ANTRA KNYGA

Knugute.lt

Richard K. Morgan
SKAITMENINĖS SĄMONĖS,
ANTRA KNYGA

Mokslinis fantastinis romanas

“Aukščiausias lygis! Kiekvienas naujas šio romano puslapis - vis gilesnė totaliai skaitmenizuotos visuomenės kolapso įžvalga.”

LARRY NIVEN

Buvęs J.T. smogikas Takešis Kovačas jau ne kartą yra nukautas, bet paskutinė jo mirtis buvo itin skausminga. Harlano planetos kalėjimo-saugyklos laikmenoje įkalintą jo sąmonę kažkas sumanė galingu spinduliu parsisiųsdinti Žemėn, instaliuoti Ilankos miesto policininko kūne ir pasiūlyti sandorį, kuris yra itin keistas netgi šiame supuvusiame kibernetiniame pasaulyje. Takešiui Kovačui mirtina kulka, išmušusi didžiulę skylę jo krūtinėje, pasirodė esanti tik klaiki pradžia...

Iš anglų kalbos vertė BRONIUS BRUŽAS
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
340 tomas. Serija įkurta 1990m.

Ricahrd K. Morgan
ALTERED CARBON

New York, Ballantine, 2003

Copyright © by Ricahrd K. Morgan, 2002 Cover art
copyright © by Michele Chang, 2004

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2005
Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

20

Kai Ortega išleido mane Misijos gatvėje, į miestą jau buvo atslinkęs vakaras. Mums skrendant atgal iš kovų arenų, ji sėdėjo užsi-sklandusi ir į bandymus užmegzti pokalbį su-reaguodavo nebent vienskiemeniais žodeliais. Matyt, paveikė įtampa, kurią ji kurstė nuolat sau primindama, jog aš nesu Raikeris. Vis dėl-to, kai išlipęs iš katerio pernelyg energingai pasivaliau pečius, moteris prajuko.

- Rytoj iš "Hendrikso" niekur neik, - tarė. - Noriu, jog su kai kuo pašnekėtum, tačiau man prireiks laiko, kol suorganizuosiu pokalbį.

- Tvarkelė. - Apsisukau ketindamas traukti savo keliu.

- Kovačai.

Vėl atsigrėžiau. Pasvirusi virš keleivio sėdėnės Kristina žvelgė į mane pro atvirą ertmę. Nuleidau ranką ant pakeltų durelių ir įbedžiau akis į saloną. Stoją ilgoką pauzė, per kurią į mano kraujotakos sistemą, regis, ėmė sunktis adrenalinas.

- Taip?

Prieš atsiliepdama leitenantė dar šiek tiek padvejojo.

- Skerdžius ten kažką slėpė, ar ne?

- Sprendžiant iš to, kaip jis plakė liežuviu, sakyčiau, taip.

- Man irgi susidarė toks įspūdis. - Ji bakstelėjo per prietaisų skydą, idant nuleistų dureles. - Iki rytojaus.

Stebėdamas, kaip visureigis kyla aukštyn, atsidusau. Aš buvau tikras, jog nutaręs bendradarbiauti su Ortega elgiausi teisingai, tačiau nesitikėjau atsidursięs tokioje keblioje padėtyje. Nežinia, kiek laiko ji su Raikeriu pra-

leido poroje, bet juodu palaikė velniškai artimus santykius. Prisiminiau kažkur skaitęs, esą pirminiai feromonų impulsai, kurie traukia du kūnus, savotiškai užsikoduoja, jei minėtųjų kūnų šeimininkai pakankamai ilgai gyvena kartu, ir dar labiau juos suartina. Niekas iš kalbintų biochemikų neįstengė suvokti, dėl ko taip yra, tačiau laboratorijos visgi bandė atlikti šiuokius tokius eksperimentus. Mėgindami paspartinti procesą arba jį nutraukti gaudavo įvairių rezultatų, vienas kurių buvo empatinas ir šio dariniai.

Chemikalai. Nuo Miriamos Benkroft pasiūlyto kokteilio tebesvaigo galva. Dabar man to nereikėjo. *Dabar man to nereikėjo*, mintyse ryžtingai pakartočiau.

Virš padrikai išsisklaidžiusių praeivių galvų pastebėjau priešais "Hendriksą" žvilgančią kairiarankio gitaristo holografiją. Vėl atsidusau ir nupėdinau pirmyn.

Kai įveikiau pusę kvartalo, link manęs atvažiavo griozdiška automatinė mašina, prilipusi prie šaligatvio krašto. Transporto priemonė panėšėjo į vikšrinius robotus, valančius Milsporto gatves, todėl neatkreipiau į ją dėmesio. Po kelių sekundžių mane apliejo automato transliuojami holovaizdai.

...iš Rūmų, iš Rūmų, iš Rūmų, iš Rūmų, iš Rūmų, iš Rūmų...

Išgirdau vyriškus, moteriškus tarpusavyje sumišusius balsus, kurie murmėjo ir dejavo, tarytum jų savininkus būtų užvaldę orgazmo spazmai. Vaizdai pateikė platų seksualinių paslaugų spektrą. Nugrimzdau į šmėžuojančių sensorinių įspūdžių sūkurį.

Autentiški...

Neapdoroti...

Pilnavertė repro...

Pritaikyti konkretiems poreikiams...

Tarsi patvirtindami paskutinį teiginį, padriki kadrai užleido vietą heteroseksualių kombinacijų srautui. Automatas nuskenavo mano reakciją į miglotas siūlomas galimybes ir persiuntė duomenis tiesiai į projektorių. Kokios pažangios technologijos!

Vaizdelis užsibaigė tviskančiu vaizdofono numeriu ir stačiu peniu, kurį gniaužė moteris ilgais juodais plaukais, purpurinėmis prašieptomis lūpomis. Į kameros objektyvą įsmigo holografinės akys. Aš jaučiau jos pirštus.

“Skrydis padebesiais”, sukuždėjo moteris. Štai, ką tau siūlome. Jei negali ten nuvykti, pasitenkink bent šituo.

Ji nuleido galvą, lūpomis apžiojo penį. Rodės, kad lūpos slyščioja manuoju bičiuliu. Abipus veido pakibus juodiems plaukams, vaizdas išbluko, ir aš vėl sugrižau į gatvę - stovėjau svyrudamas, nusėtas prakaito lašais. Autoprojektorius praslinko pro mane ir nuburzgė tolyn. Kai kurie praeiviai, geriau susipažinę su miesto subtilybėmis, žaibiškai nėrė į šoną nuo transliacijų spindulio.

Vaizdofono numeris tiesiog įsirėžė man į atmintį.

Prakaitas atvėso, ir kūną nukratė šiurpulys. Ištiesiau pečius, numyniau savo keliu nepaisydamas supratingų aplinkinių žvilgsnių. Kulniau visu greičiu, kai praeivių gretos praretėjo ir šalia paradinių "Hendrikso" durų išvydau ilgą, žemą limuziną.

Įtempti nervai privertė mano ranką nerti link "Nemekso" dėklo anksčiau, nei susiprotėjau, jog mašina priklauso Benkroftams. Giliai atsidūsėjęs apėjau limuziną ratu ir įsitikinau, kad vairuotojo vieta tuščia. Man besvarstant, ką daryti, atsivėrė salono durys ir iš vidaus išsirangė Kertis.

- Mums būtina šnektelėti, Kovačai, - pareiškė dalykišku balsu, liudijančiu, kad jam magą pakalbėti kaip vyrui su vyru. Vos nepradėjau is-

teriškai krizenti. - Metas apsispręsti.

Nužvelgiau Kertį nuo galvos iki kojų, iš virpančios stovėsenos ir keistų manierų supratau, jog vyrukas prisipumpavęs chemikalų, tad pamaniau, jog kivirčytis neverta.

- Žinoma. Limuzine?

- Čia pernelyg ankšta. Gal mane pakviestum į savo kambarį?

Įtariai primerkiauju akis. Vairuotojo balse išgirdau priešiškas gaidėles, o chaki spalvos kelnės atrodė taip, tarytum iš vidaus, ties tarpkoju, kažkas spaustų medžiagą. Mano paslėpsniuose buvo iškilęs panašus, jau mažėjantis, kupstas, tačiau aš aiškiai prisiminiau, jog Benkrofto mašina apsaugota nuo gatvėje transliuojamų holovaizdų. Matyt, Kertis save kaitino kitais būdais.

Linktelėjau viešbučio kryptimi.

- Gerai, žygiuojame.

“Hendriksas” atgijo, vos tik prasiskyrė paradinės durys.

- Labas vakaras, sere. Nuo tada, kai išėjote, jūsų niekas neieškojo...

Vairuotojas suprunksė.

- Nusivylei, Kovačai, ar ne?

- ...ir niekas neskambino, - sklandžiai pratęsė

viešbutis. - Šitas asmuo - jūsų svečias?

- Aha. Ar turi įsirengęs kokį barą?

- *Aš sakiau*, pakviesk mane į savo *kambarį*, - už nugaros suurzgė Kertis ir cyptelėjo nusi-
brozdinęs blauzdą į vieną iš žemų vestibulyje
dunksančių staliukų metaliniais kraštais.

- Šiame aukšte įsikūręs "Vidurnakčio žibintas", - dvejodamas tarė "Hendriksas". - Tačiau
jame seniai nesilankė svečiai.

- *Aš sakiau...*

- Užsičiaupk, Kerti. Nejau nežinai, jog per
pirmąjį pasimatymą skubėti negalima? "Vidur-
nakčio žibintas" mums tiks. Paruošk jį.

Kitoje vestibulio pusėje, prie pat registratū-
ros ekrano, į šoną nenoriai nuslydo dalis sie-
nos. Atsivėrusioje erdvėje pastebėjau blyksin-
čias švieses. Kartu su Kerčiu, kuris šnarpštė
man už nugaros, žengiau prie ertmės ir nu-
žvelgiau trumpus laiptelius, vedančius į "Vi-
durnakčio žibintą".

- Puiku. Eime.

Nežinau, kas dekoravo baro interjerą, tačiau
savo darbą dizaineris atliko pernelyg parai-
džiui. Ant sienų, nudažytų psychodeliniais tam-
siai žydrais ir purpuriniais verpetais, kabojo
galybė laikrodžių, kurių rodyklės bei skaičiai

rodė vidurnaktį arba be kelių minučių dvylika, ir patys įvairiausi kada nors egzistavę žibintai, nuo priešistorinių molinių iki fermentinių lempų. Palei tamsius mūrus stovėjo suoleliai, priešais kuriuos išvydome ciferblato formos stalus. Kambario viduryje iškilo apskritas laikrodžio skaičiais besipuikuojantis baras. Ties dvyliktuku lūkuriavo robotas, sudarytas vien tik iš laikrodukų bei lempučių.

Kadangi klientų nebuvo, bare tvyrojo nykuma. Mudviem žingsniuojant link automatinio barmeno, jaučiau, jog Kerčio įkarštis mažumėlę atlėgo.

- Ko gersite, ponai? - staiga prabilo mašina, nors burnos atitikmens niekur nepastebėjau. Jos fizionomiją atstojo baltas antikinis ciferblatas su barokinio stiliaus plonomis lyg voro kojos rodyklėmis ir romėniškais skaitmenimis. Truputį sudirgęs pažiūrėjau į Kertį, kurio veide atsispindėjo nenoras išsaugoti blaivų protą.

- Degtinės, - pareikalavo jis. - Atšaldytos.

- Ir viskio. Kokio ragavau savo apartamentuose. Prašyčiau kambario temperatūros. Abu gėrimus įtrauk į mano sąskaitą.

Robotas šiek tiek pasviro, ištiesė vieną šarnyrinę ranką aukštyn ir nuo lentynos nuėmė

stiklainaites. Iš kitos galūnės, užsibaigiančios lempa, kurioje styrojo miškas miniatiūrinių latakėlių, purkštelėjo pageidautus alkoholinius skysčius.

Čiupęs stiklą Kertis susipylė į gerklę didžiąją degtinės dalį. Pro dantų švarples giliai įkvėpė ir patenkintas sukrenkštė. Savosios porcijos paragavau kur kas atsargiau, mintyse spėliodamas, kada paskutinį kartą baro vamzdeliais bei čiaupais tekėjo alkoholis. Paaiškėjo, kad jaudinausi visai be reikalo, todėl dar šiek tiek siurbtelėjau ir leidau viskiui sušildyti skrandį.

Kertis su trenksmu nuleido stiklainaitę ant baro.

- Ar jau *pasirengęs* kalbėti?

- Gerai, Kerti, - lėtai atsakiau žiūrėdamas į savo gėrimą. - Jei neklystu, turi man žinią.

- Be abejo, - atrėžė jis kone lūžtančiu balsu. - Ponia sako, jog tu priimsi dosnų jos pasiūlymą... arba ne. Štai taip. Privalau duoti tau laiko, kad apsispręstum, todėl baigsiu gerti.

Nukreipiau žvilgsnį į marsietišką smėlio lempą, kybančią ant priešingos sienos. Pamažu pradėjo aiškėti, kodėl Kerčio nuotaika tokia subjurusi.

- Braunuos į tavo teritoriją, ar ne?

- Galvok, ką šneki, Kovačiai. - Intonacija užuominomis bylojo, kad jis pasiryžęs viskam. - Jei atsakysi ne taip, aš...

- Ką tu padarysi? - pastačiau stiklą ant baro ir atsisukau į Kertį. Subjektyviu požiūriu jis buvo perpus jaunesnis už mane, jaunas, raumeningas ir dėl chemijos pertekliaus klaidingai įsivaizdavo esąs pavojingas. Užsimaniau jį supurtyti. - *Ką tu padarysi?*

Vyrukas nugurgė seiles.

- Aš tarnavau provincinėse pėstininkų pajėgose.

- Kuo? Parodomuoju gražuoliuku? - norėjau stumtelėti jį į krūtinę, tačiau susigėdęs nuleidau ranką. Tyliai pratariau: - Klausyk, Kerti, nekrėsk kvailysčių. Jos nesuteiks malonumo nei man, ne tau.

- Galvoji, kad esi velniškai kietas?

- Mes kalbame ne apie kietumą, v... Kerti. - Vos nepavadinau jo vaikiu. Rodos, dalis manęs vis dėlto geidė kovos. - O apie dvi skirtingas rūšis. Ko tave mokė armijoje? Kirstynių? Dvidešimt septynių būdų, kaip plikomis rankomis užmušti priešininką? Kad ir ką tave privertė įsisavinti, tu išlikai žmogumi. Aš esu diplomatinio korpuso agentas. Tai visai kas kita.

Jis vis vien puolė - akivaizdžiai užsimojo ranka, idant atitrauktų dėmesį, ir tuo pačiu koja perskrodė orą mėgindamas įspirti man į galvą. Smūgis lengvai galėjo praskelti kaukolę, tačiau pats bandymas buvo perdėm teatrališkas ir kėlė šypseną. Galbūt viskuo kalti chemikai, kurių jis prisišvampė. Tikroje kovoje joks sveiko proto žmogus nedrįstų kelti kojos aukščiau juosmens. Tūptelėjau vienu judesiu išvengdamas kumščio bei spyrio ir čiupau jį už pėdos, kurią staigiai pakreipiau. Kertis prarado pusiausvyrą, susiūbavo, galop išsikėtojo šalia roboto. Stvėręs už plaukų kuokšto, išsišokėlio veidu taranavau tvirtą baro paviršių. Iš savo gniaužtų jo nepaleidau.

- Dabar supranti, ką turėjau omenyje?

Išspaudęs prislopintą kriokimą jis kurį laiką muistėsi, tuo tarpu autobarmenas stovėjo nejudėdamas. Iš lūžusios nosies ant baro paviršiaus pasruvo kraujas. Kol atgavau kvapą, žvilgsniu tyrinėjau raudonus raštus. Valios pastangos, kurias sutelkiau malšindamas korpusę suformuotą instinktyvią reakciją, privertė mane įnirtingai šnupuoti. Paleidau plaukus ir suėmęs dešiniąją Kerčio ranką, trūktelėjau ją aukštyn. Vyrukas kaipmat nustojo blaškytis.

- Gerai. Nesišakok, antraip ją sulaužysiu. Aš

nenusiteikęs žaisti. - Kalbėdamas sparčiai naršiau jo kišenes. Švarko užantyje aptikau mažutį plastikinį vamzdelį. - Oho. Kokie gi vaistukai šį vakarą plaukioja tavo sistemoje? Pažiūrėjus į sukietėjusį kotą, galima spėti, kad susileidai hormonų preparato. - Pakėliau vamzdelį prieš blausią šviesą ir jo viduje išvelgiau tūkstančius miniatiūrinių kristalinių šipulių. - Karinio pobūdžio. Iš kur jį gavai, Kerti? Padovanojo pėstininkų pajėgos, kai išėjai į atsargą? - pratęsęs paieškas aptikau tiekimo instrumentą - nediduką pistoletą, aprūpintą vamzdelio dėtuve ir magnetine rite. Užtaisą reikėdavo įstumti į kamerą ir pastarąją uždaryti. Tuomet magnetinis laukas išrikiuodavo kristalus į vieną eilę, o akseleracinė sistema išspjaudavo kristalus tokiu greičiu, kad chemikalai prasiskverbtų į kraujotaką. Ginklas nedaug kuo skyrėsi nuo šrapnelinio Saros pistoleto. Mūšio laukuose panašūs įnagiai medikams dažniausiai atstodavo švirkštus.

Pastačiau Kertį ant kojų ir pastūmiau tolyn nuo savęs. Jis sugebėjo išlaikyti pusiausvyrą. Vieną ranką laikė prispaudęs prie nosies ir nuožmiai į mane dėbsojo.....